



BOŽJA BESEDA

Leto 2012 Letnik 63

Jul/Avg/Sept



LETO VERE 2012
2013

The Word of God Božja beseda

Slovenian Religious quarterly
July-August-September 2012
Trimesečnik izdajajo Slovenski
misijonarji (Lazaristi) v Torontu

Uredništvo in uprava:
739 Brown's Line
Toronto, Ont. Canada
M8W 3V7
Tel.: (416) 255-2721

Glavni urednik in upravnik:
Toni Burja, C.M.
e-mail: antonioburja@rogers.com

Tiska: Golla Graphics Inc.
Etobicoke, Ontario, Canada
Tel.: (416) 621-5945

Letna naročnina: \$28.00
Posamezna številka: \$7.00
ZDA \$35.00 kan. dol. *
EU in DRUGOD \$43.00 kan dol. *
* Menjavo denarja preračunajte sami

Poverjeniki:

Montreal: Rev. Franc Letonja, C.M.
3470 Blvd. St. Joseph,
Montreal, Que., H1X 1W6
Tel.: (514) 254-8286
Sudbury: Ga. Francka Stopar,
26 Severn St., Sudbury,
Ont., P3C 2Y7

VSEBINA

Iz koledarja

Papeževa poslanica65
Pravičnost v ljubezni69
Napad na Akamasoa74
Pismo škofa Rožmana77

Svetovni drobiž80

Od Atlantika do Pacifika

Iz Župnije Brezmadežne82
Pri Mariji Pomagaj84
Sv. Vladimir v Montrealu86
Sv. Gregor v Hamiltonu88
Slov. dan v Montrealu89
Baragovi dnevi90

Zahvale93

Za dobro voljo96

NASLOVNICA: Logo - znak za 'Leto vere'.

Iz koledarja

Poklicani, da s svojim življenjem v svetu izžarevamo besedo resnice

Poslanica papeža Benedikta XVI.
za svetovni dan misijonov ob letu vere

Dragi bratje in sestre!

Letošnje praznovanje svetovnega dneva misijonov ima prav poseben pomen. **Obhajamo 50. obletnico začetka drugega vatikanskega cerkvenega zbora (II. VCZ), začetek leta vere in sinode škofov o novi evangelizaciji.** Vse skupaj ponovno izraža voljo Cerkve, da se želi pogumneje in bolj vneto truditi za misijon 'ad gentes' (narodov), da bi evangelij prišel vse do skrajnih meja sveta.

II. VCZ, na katerem so sodelovali katoliški škofje iz vseh predelov sveta, je bil svetlo znamenje vesoljnosti Cerkve, saj se je prvič zbralo tako veliko število koncilskih očetov, prihajajočih iz Azije, Afrike, Latinske Amerike in Oceanije. Škofje misijonarji in domači škofje, pastirji občestev s področij nekrščanskih ljudstev, so v cerkveni zbor vnesli podobo Cerkve, prisotne na vseh celinah in so postali razlagalci kompleksnih situacij 'tretjega sveta', kot so ga takrat imenovali. Kot pastirji mladih Cerkva na poti oblikovanja so imeli bogate izkušnje in veliko strast za širjenje Božjega kraljestva. Prav oni so pomembno prispevali k oblikovanju trditve o nujni potrebi po evangelizaciji 'ad gentes', da se je torej v središče ekleziologije postavila misijonska narava Cerkve.



Misijonarska ekleziologija

Ta predstava danes ni zamrla, ravno obratno, spodbudila je rodoviten teološki in pastoralni razmislek in se hkrati vrača z novo nujnostjo, saj **se je povečalo število tistih, ki še ne poznajo Kristusa:** »Neskončno število ljudi še pričakuje Kristusa,« je zatrdil blaženi Janez P. II. (1978–

2005) v Okrožnici Odrešenikovo poslanstvo (Redemptoris missio) o trajni veljavnosti misijonskega poslanstva. Dodal je: »*Ne moremo ostati mirni, ko mislimo na milijone naših bratov in sester, tudi odrešenih s Kristusovo krojo, ki živijo, ne da bi vedeli za Božjo ljubezen.*« (št. 86) Ko sem napovedal leto vere, sem tudi sam zapisal, da nas Kristus »*danes kakor takrat pošilja na ceste sveta, da bi sporočili njegov evangelij vsem ljudstvom sveta*« (Apostolsko pismo Vrata vere (Porta fidei), 7). To oznanjevanje, kot je zapisal tudi Božji služabnik Pavel VI. (1963–1978) v Apostolski spodbudi O evangelizaciji današnjega sveta (Evangelii nuntiandi), »*za Cerkev ni prosti izbiri dana naloga. To je namreč zanjo dolžnost, ki jo je naložil Gospod Jezus, da bi ljudje mogli verovati in se zveličati. Da, to oznanjevanje je nujno potrebno. Edinstveno je in nenadomestljivo*« (št. 5). Ponovno si moramo torej privzeti apostolski zagon prvih krščanskih skupnosti, ki so majhne in nezaščitene mogle s svojim oznanjevanjem in pričevanjem razširiti evangelij po celem takrat znanem svetu.

Zato ni čudno, da II. VCZ in nato cerkveno učiteljstvo na poseben način vztrajata pri misijonskem poslanstvu, ki ga je Kristus zaupal svojim učencem in za katerega si mora prizadevati celotno Božje ljudstvo, škofje, duhovniki, diakoni, redovniki, redovnice in laiki. Skrb za oznanjevanje evangelija v vseh predelih sveta je **v prvi vrsti naloga škofov, ki so neposredno odgovorni za evangelizacijo v svetu bodisi kot člani škofovskega zbora bodisi kot pastirji delnih Cerkev.** Oni so **bili namreč »posvečeni ne le za neko škofijo, ampak za odrešenje vsega sveta**« (Janez P. II., Okrožnica Odrešenikovo poslanstvo – Redemptoris missio, 63), škof je »*oznanjevalec vere, ki dovaja nove učence h Kristusu*« (Ad gentes, 20) in »*ponavzočuje misijonskega duha in gorečnost Božjega ljudstva [...] tako da postane celotna škofija misijonarska*« (prav tam, 38).

Prednostna naloga evangeliziranja

Zato se **zapoved oznanjevanja evangelija** ne izčrpa z enim pastirjem, pozornim na del Božjega ljudstva, ki je zaupan njegovi pastoralni skrbi, niti ne s pošiljanjem kakšnega duhovnika, laika ali laikinje kot 'fidei donum' (dar vere). **Vključevati mora celotno dejavnost neke delne Cerkve, vsa njena področja, skratka, vse njeno bivanje in delovanje.** To je jasno pokazal II. VCZ, močno pa je to poudarjalo tudi kasnejše cerkveno učiteljstvo. Tej temeljni razsežnosti cerkvenega življenja moramo zato neprestano **prilagajati naš način življenja, pastoralne načrte in škofijsko organiziranost,** posebej še v našem svetu, ki se nenehno spreminja. To pa velja tudi za **ustanove posvečenega življenja** in za **skupnosti apostolskega življenja,** kakor tudi za **cerkvena laiška gibanja, skupnosti in združenja:** vsi delčki velikega cerkvenega

mozaika se morajo čutiti močno nagovorjene, ko Gospod naroča oznanjevanje evangelija, dokler Kristus povsod ne bo oznanjen. Mi pastirji, redovniki, redovnice in vsi, ki verujemo v Kristusa, se moramo odpraviti **po stopinjah apostola Pavla, ki je kot »jetnik Kristusa Jezusa za pogane«** (prim. Ef 3,1) **delal, trpel in se bojeval, da bi prinesel evangelij med pogane** (prim. Kol 1,24–29), **ne da bi varčeval z energijo, časom in sredstvi**, da bi drugim predstavil Kristusovo sporočilo.

Tudi danes mora biti misijon 'ad gentes' trajno obzorje in paradigma celotne cerkvene dejavnosti, saj identiteto Cerkve sestavljata vera v skrivnost Boga, ki se je razodel v Kristusu, da bi nas odrešil, in poslanstvo, da zanj pričujemo ter ga oznanjamo svetu, dokler se ne vrne. Kot sveti Pavel moramo **biti pozorni na oddaljene**, na tiste, ki še ne poznajo Kristusa in niso izkusili Božjega očetovstva. Zavedati se moramo, **da se misijonsko »sodelovanje danes razširja v nove oblike in ne zajema le gospodarske pomoči, ampak tudi neposredno udeležенost« pri evangelizaciji** (Janez P. II., Okrožnica Odrešenikovo poslanstvo – Redemptoris missio, 82). Praznovanje leta vere in škofovske sinode o novi evangelizaciji bosta primerni priložnosti za obnovev misijonskega sodelovanja, predvsem v tej drugi razsežnosti.

Vera in oznanilo

Vnema za oznanjevanje Kristusa nas tudi priganja, da v zgodovinski situaciji prepoznavamo **probleme, želje in upanja človeštva**, ki jih mora Kristus **ozdraviti, očistiti in izpolniti** s svojo navzočnostjo. Njegovo sporočilo je namreč vedno aktualno, se spušča v samo srce zgodovine in zmore odgovoriti na najgloblje skrbi vsakega človeka. Cerkev se mora zato v vseh svojih delih zavedati, da **»neskončno obzorje cerkvenega misijona, kompleksnost današnje situacije danes zahtevata nove načine za učinkovito oznanjevanje Božje Besede«** (prim. Benedikt XVI., Posinodalna apostolska spodbuda Gospodova beseda (Verbum Domini, 97). Tako je **»v trenutku korenitih sprememb, kakor jih človeštvo doživlja«** (Apostolsko pismo Vrata vere – Porta fidei, 8) potrebno predvsem, da tako **posamezniki kot skupnosti**, v veri na novo privolijo v evangelij Jezusa Kristusa.

Ena od ovir za razmah evangelizacije je namreč **kriza vere ne le zahodnega sveta, temveč velikega dela človeštva, ki vseeno čuti lakoto in žejo po Bogu in čaka**, da ga bo kdo povabil in popeljal h kruhu življenja in k živi vodi, podobno kot Samarijanka, ki se odpravi k Jakobovemu vodnjaku in se pogovarja z Jezusom. Po pripovedovanju evangelista Janeza je zgodba te žene še posebej pomenljiva (prim. Jn 4,1–30): sreča Jezusa, ki jo prosi za pijačo, potem pa ji govori o neki novi

vodi, ki zmore za vedno pogasiti žejo. Žena na začetku ne razume, ker ostane na materialni ravni, počasi pa jo Gospod vodi, da opravi pot vere in ga tako prepozna kot mesija. V povezavi s tem pravi sv. Avguštín: »Kaj naj bi [ta žena], potem ko je v svoje srce sprejela Kristusa Gospoda, naredila drugega kot to, da je spustila vrč in tekla oznanjat veselo novico?« (Komentar k Janezovemu evangeliju 15,30). Srečanje s Kristusom kot živo osebo, ki poteši žejo srca, nujno vzbuja željo, da z drugimi delimo srečo te navzočnosti in jo oznanjamo, da bi jo lahko vsi izkusili. **Obnoviti moramo navdušenje za oznanjevanje vere**, da bomo tako spodbudili novo evangelizacijo v skupnostih v deželah stare krščanske tradicije, ki izgubljajo stik z Bogom, tako da bodo ponovno odkrile veselje verovanja. Skrb za evangelizacijo ne sme nikoli ostati na obrobju cerkvene dejavnosti in osebne življenja kristjanov, temveč ju mora močno zaznamovati v zavesti, da so hkrati naslovniki in misijonarji evangelija. **Središčna točka oznanjevanja ostaja vedno ista: 'kerigma'** (oznanilo) o Kristusu, ki je umrl in vstal za odrešenje sveta, 'kerigma' o Božji neomejeni in popolni ljubezni do vseh mož in vseh žena, ki je dosegla svoj vrhunec v tem, da je poslal svojega večnega in edinorojenega Sina, Gospoda Jezusa, ki ni zavrnil uboštva naše človeške narave, ker jo je ljubil in po daritvi samega sebe na križu odkupil od greha in smrti.

Vera v Boga, v ta načrt ljubezni, ki se je uresničil v Kristusu, je predvsem dar in skrivnost, ki ju moramo sprejeti v srce in življenje ter se zanj vedno zahvaljevati Gospodu. Toda **vera je dar**, ki nam je dan za to, da ga delimo z drugimi; **je talent**, ki smo ga dobili, da bi prinesel sad; **je luč**, ki ne sme ostati skrita, temveč mora razsvetliti celo hišo. **Je najpomembnejši dar**, ki smo ga prejeli v našem življenju in ki ga ne moremo zadržati sami zase.

Oznanjevanje postane ljubezen

»Gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!« je rekel apostol Pavel (1 Kor 9,16). Ta beseda po vseh celinah močno odzvanja za vsakega kristjana in za vsako krščansko skupnost. Tudi za Cerkve na misijskih področjih, v glavnem mlade Cerkve, ki so bile pred kratkim ustanovljene, je misijon postal običajna značilnost, čeprav same še vedno potrebujejo misijonarje. Mnogi duhovniki, redovniki in redovnice z vseh koncev sveta, številni laiki in tudi cele družine zapuščajo svoje dežele, svoje lokalne skupnosti in se odpravljajo k drugim Cerkvam, da pričujejo in oznanjajo ime Kristusa, v katerem je odrešenje za človeštvo. Gre za izraz globoke povezanosti, izmenjave in ljubezni med Cerkvami, da bi na ta način vsak človek

lahko slišal oziroma ponovno slišal oznanilo ozdravljenja in pristopal k zakramentom, izviru resničnega življenja.

Hkrati s tem vzvišenim izrazom vere, ki se spreminja v ljubezen, se spominjam in zahvaljujem Papeški misijonski pisarni, ki je orodje za sodelovanje pri vesoljnem misijonu Cerkve v svetu. Preko njenega dela postaja oznanjevanje evangelija tudi prispevek za **pomoč bližnjemu, pravičnost do najbolj ubogih, možnost izobraževanja v najbolj odročnih vaseh, zdravniška pomoč v oddaljenih krajih, osvoboditev od revščine, rehabilitacija izključenih, podpora pri razvoju ljudstev, preseganje etničnih delitev in spoštovanje življenja na vseh njegovih stopnjah.**

Dragi bratje in sestre, na delo evangelizacije 'ad gentes' in še posebej na vse delavce kličem Svetega Duha, da bi z Božjo milostjo še odločneje stopali v svetovno zgodovino. Skupaj z blaženim Johnom Henryem Newmanom (1801–1890) molim: »*Pospremi, o Gospod, svoje misijonarje v dežele evangelizacije, položi jim prave besede na njihove ustnice in naredi njihov trud rodoviten.*« Naj Devica Marija, Mati Cerkve in Zvezda Evangelizacije, spremlja vse misijonarje evangelija.

V Vatikanu, 6. januarja 2012, na praznik Gospodovega razglasenja
papež Benedikt XVI.

PRAVIČNOST V LJUBEZNI

Govor na Slovenskem dnevu v Montrealu, 15. 7. 2012

Pred enim letom, ko smo obhajali Slovenski dan, smo praznovali 20. obletnico samostojne Slovenije. S hvaležnostjo smo se spomnili vsega, kar so posamezniki prispevali s svojim delom. Ob tem smo se ozrli v našo skupnost in naše delo. Videli smo, da življenje skupnosti krasijo velikodušnost, zastojskost in prostovoljstvo, ki naj bi tudi v prihodnje dajali življensko moč skupnosti.

Letos bi kot nadaljevanje lanskega razmišljanja uporabili kar misel naslovne strani naših Oznanih: PRAVIČNOST V LJUBEZNI.

Pravičnost in ljubezen lahko imenujemo dve nujno potrebni kreposti. Druga drugo dopolnjujeta, jo napravljata močnejšo in trdnjšo. Primerjali bi ju lahko potrebnim začimbam, ki izboljšajo hrano in ji dajo zares dober okus. Hrana ima namen dajati moč, ima pa tudi družabni in socialni pomen.

Združeni narodi so že leta 2000 zapisali: »*Socialna pravičnost je osnovana na vrednotah, poštenosti, enakosti, spoštovanju do različnosti, dostopu do socialne varnosti ter ... Danes so ta načela bolj pomembna kot kdajkoli prej.*«



Na Slovenskem dnevu v Montrealu

Pravičnost

Kaj je pravzaprav pravičnost? Je notranja ali duhovna drža, ki v odnosu do bližnjega sebi in bližnjemu omogoča in pomaga oblikovati gledanje na svet ter odnos do njega tako, da ni omejevanja ali kratenja in kršenja pravic. Pravičnost je tista krepost in usmerjenost, ki pomaga urejati medsebojne odnose, življenje in delo po pravilno oblikovani vesti.

Pravičnost je tisto jedro v naših medsebojnih odnosih, ko svojemu bližnjemu priznavam, da je lahko takšen, kot je in kot čuti, seveda če s tem ne krati pravic drugega.

Načelo pravičnosti pomaga k boljšemu medsebojnemu razumevanju, ki ni odraz le zunanjih, vidnih dejavnikov, ampak notranje naravnosti. Takšno razumevanje medsebojnih odnosov spodbuja k spravi in odpuščanju, če pride do nesporazumov, nejasnosti ali žalitve.

Sveto pismo in pravičnost

Sveto pismo Stare zaveze nam govori o pravičnosti. Rečemo lahko, da je pravičnost določena v zavezi med Bogom in človekom. »Bog je (zvest) in v njem ni krivice« (5Mojz 32, 4). »Nebesa oznanjajo njegovo pravičnost« (Ps 97, 6). »On pomaga do pravice zatiranim, daje kruha lačnim« (Ps 146, 7).

K pravičnosti spodbujajo besede in misli svetih pisateljev, ko govorijo o »božjem strahu«. Psalmist pravi, naj kralj »sodi tvoje ljudstvo

po pravičnosti, tvoje uboge po pravici« (Ps 72, 2). Človek se »boji Boga«, ko se zave, da je storil nekaj, s čimer je okrnil prijateljski odnos z Bogom in tudi s sočlovekom, ko je ravnal krivično, v nasprotju s pravičnostjo. »Oblačil sem pravičnost, da me je ogrinjala« (Job 29, 14). »Pravičnost bo prebivala v vrtu« (Iz 32, 16). »Kajti jaz, Gospod, ljubim pravico« (Iz 61, 8).

Jezus nam s svojim naukom razodeva, da po pravičnosti postajamo Bogu ljubi. Po pravičnosti posnemamo Boga, ki je svet in pravičen. Zaradi te podobnosti z Bogom vernega človeka navdaja lakota in žeja po božji pravičnosti. Jezus je v blagih rekel: »Blagor lačnim in žejnim pravice, kajti nasičeni bodo« (Mt 5,6). S čim bodo nasičeni? S srečo in mirom, ki sta božji dar in znamenji božjega kraljestva.

Ko Jezus spregovori o novi pravičnosti, pravi: »Če vaša pravičnost ne bo večja kakor pravičnost pismoukov in farizejev, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo« (Mt 5, 20). Ta pravičnost mora biti ne po črki, ampak po duhu, biti mora velikodušna in polna ljubezni.

Apostol Pavel v svojih pismih na več mestih spregovori o pravičnosti, ki je in mora biti zasidrana v veri in izraža božjo zapoved. Tako pravi apostol: »Zapoved je sveta, pravična in dobra« (Rim 7, 12). Božja zapoved nam je v korist in pomoč, da bi živeli bolj polno in bili bolj srečni. »Kajti konec postave je Kristus, v pravičnosti vsakomur, ki veruje« (Rim 10, 4).

Ljubezen

Ljubezen je prav tako nadvse potrebna krepost, posebej še za rodoviten odnos do Boga in do bližnjega. Kajti ljubezen, ki ni usmerjena k drugemu, ki ni usmerjena k Bogu in se ne napaja pri njem, ni prava ljubezen.

Vir prave in popolne ljubezni je Bog. Apostol Janez je napisal: »Kdor ne ljubi, ni spoznal Boga, kajti Bog je ljubezen« (1 Jn 4, 8). Boga spoznavamo po Božji besedi in nauku Cerkve in dar Božje ljubezni prejemamo po milosti zakramentov. Milost in Božja beseda nam pomagata posnemati Jezusa tako v odnosu do Boga kot do bližnjega. Poslušanje Jezusa in posnemanje nas vodita po pravi poti življenja, na pot pravičnosti. »To vam naročam, da se ljubite med seboj« (Jn 15, 16).

Jezus je prišel na svet, ker je »Bog svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina...« (Jn 3, 17). On je razodeval Očetovo ljubezen z naukom in mogočnimi deli, s čudeži. Jezus nas vabi k posnemanju: »Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam storil« (Jn 13, 15). To je pa končno Očetova volja, ki je »poslal na svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem« (1 Jn 4, 9). Jezus nam pomaga s svojim naukom in milostjo, »da bi imeli življenje in ga imeli v obilju« (Jn 10, 10). Pomaga nam, da bi živeli bolj polno življenje. Sreča

in pravo zadovoljstvo ni le v tem, kaj in koliko kdo ima. Jezus je rekel: *»Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi«* (Mt 16, 26).

Sveto pismo in ljubezen

V slovenskem prevodu Svetega pisma najdemo besedo ljubezen okrog 100-krat, skupaj z izrazi, ki pomenijo ljubezen pa okrog 600-krat. Gotovo nam je vsem dobro znan izraz: *»Bog je ljubezen«* (1 Jn 4,8).

Jezus je v času svojega javnega delovanja razodeval ljubezen Boga Očeta z besedo in mogočnimi dejanji, čudeži.

Posebno skrb in ljubezen je izkazoval bolnim in preskušanim, pa tudi svojim učencem. *»In ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, je tem izkazal ljubezen do konca«* (Jn 13, 1). To ljubezen jim je izkazal, ko jim je pri zadnji večerji dal svoje telo v hrano in svojo kri v pijačo.

Lahko bi rekli, da je Jezus proti koncu svojega javnega delovanja več govoril o ljubezni. Dal jo je celo kot zapoved.

Ko je govoril o naši povezanosti z njim in po njem z Očetom v priliki o trti in mladikah, je o pomenu ljubezni rekel: *»To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil«* (Jn 15, 12). Jezus je svojo ljubezen do svojih izrazil s posebno skrbjo in prošnjo Očetu: *»Posveti jih v resnici: tvoja beseda je resnica«* (Jn 17, 17).

Jezus, večna božja beseda, ki je *»meso postala«*, je naša *»pot, resnica in življenje«* (Jn 14, 6). Jezus nas s svojo ljubečo skrbjo v resnici vodi na pot življenja, ki naj razodeva pravičnost. Takšno življenje je naša dolžnost, ki izhaja iz našega krsta. Zato Jezus pravi: *»Zanje se jaz posvečujem, da bi bili tudi oni posvečeni v resnici«* (Jn 17, 19). Jezus se za nas posvečuje v najsvetejši daritvi in se nam daje v evharistiji kot pomoč in moč, da bi se tudi mi posvetili.

Pravičnost in ljubezen v odnosu do sočloveka

Rek pravi: *»Zgodovina je učiteljica življenja.«* Ko pogledamo v preteklost, v zgodovino, najdemo mnoge, ki so nam še danes s svojo besedo in svojim zgledom glede pravičnosti in ljubezni zgled in spodbuda.

Eden takih je sv. Vincencij Pavelski. Uči in spodbuja nas k pravičnosti in delom ljubezni do bližnjega, k pomoči potrebnim, da bi po naši dobroti mogli živeti človeka vredno življenje. Tako sv. Vincencij govori: *»Nobeno delo ni dobro delo, če ga ne spremlja pravičnost in če nas ne spodbuja, da bi naredili največ, kar moremo...«* Naše življenje in delo bo razodevalo božjo usmiljeno ljubezen, če se bomo trudili delati v povezanosti z Jezusom in z njegovim duhom. Sv. Vincencij govori tudi nam: *»Naj nas Gospod navda s svojo neskončno krotkostjo, da*

se bo prelila v naše besede in dejanja, da bomo koristni in prijetni bližnjemu.»

Tudi v literaturi najdemo primere in spodbude. Naš pesnik, Simon Gregorčič, (goriški slavček), v pesmi Daritev govori o pomenu darovanja življenja in dela za druge. Takšno življenje prinaša pravo notranjo srečo. Pesnik bralca spodbuja glede sreče: *»Goreče išči drugim jo doséči,«* da bi bila sreča nekaj, kar osrečuje oba: delitelja in prejemnika. Takole pove pesnik: *»Iz bratov sreče njemu sreča klije, veselje ljudsko njemu v ôku sije, in tuja sólza mu mečí srcé.«*

Letošnje šmarnično branje nam je pokazalo osebnosti iz evangelijev, da bi se iz njihovega ravnanja in Jezusovih besed naučili biti pravični in bi v vsej iskrenosti izkazovali ljubezen bližnjemu, še posebej tistemu, ki ga je življenje privedlo v poseben položaj. V uvodu v letošnje šmarnice beremo: *»Kristjani pa lahko pojem socialne pravičnosti pravzaprav enačimo z evangeljskim pojmom Božje kraljestvo med nami. Zgodovinske izkušnje potrjujejo, da nobena človeška oblast do danes ni mogla uresničiti tega ideala... Šmarnice želijo konkretizirati pojem Božjega kraljestva s pomočjo evangeljskih likov, ob katerih bomo skupaj odkrivali, kaj je Božje kraljestvo in kaj ni.«* Tako bomo mogli živeti v pravičnosti iz ljubezni.

Naš vsakdan

Ljubezen in pravičnost sta tako prepletene med seboj, da ju ni mogoče povsem ločiti oziroma ene ni brez druge. Kjer ni pravičnosti, se začne bohotiti krivičnost in kjer ni ljubezni nastaja prostor za brezbriznost, ravnodušnost, lenobo in te so plodno polje za sovraštvo.

Odgovorno, delavno in zavzeto življenje v skupnosti, najprej v družini in potem v večji skupnosti je priložnost za vsakega, da se vadi v pravičnosti iz ljubezni. Prepričan sem, dokler bosta ti dve kvaliteti med nami, tako dolgo bomo skupnost, ki so jo želimo.

Slovenska župnijska skupnost naj nam bo opora. Kajti vera daje pravičnosti in ljubezni posebno moč in privlačnost. Jezus, ki je temelj naše vere, je tista pravičnost in zgled ljubezni, ki nas navdihuje, spodbuja in opogumlja, da se bomo tudi v prihodnje trudili, da bi to, kar so naši predniki in starejši skupaj spravili, ohranjali in tako še mnogo let obhajali Slovenski dan.

Večkrat slišimo: Na mladih je prihodnost. Ta misel je postala pregovor. In če bodo mladi imeli smisel za pravičnost in ljubezen v trdni veri, se nam prihodnosti ni bati.

Hvala lepa za vso vašo dosedanjo pravičnost v ljubezni z vero in odgovornostjo in Bog vas živi!

Franc Letonja CM

Napad na Akamasoa

Pismo misijonarja Petra Opeke

V soboto, 18. avgusta 2012, navsezgodaj ob 01:15 zjutraj, je skupina roparjev, oblečenih v žandarje, prišla v naše naselje Akamasoa, kjer stanujem. Oboroženi so bili z mitraljezi in pištolami. Presenetili so in v nekaj minutah prijeli naše varnostnike, ki pazijo na pisarne socialnega središča.

Roparji so grozili jim in jih tolkli po glavi, da bi hitro povedali, kje hranimo denar, ki naj bi ga plačali delavcem. Sobota je dan plačila tisočem naših delavcev. Naši varnostniki so se izgovarjali, da ničesar ne vedo o tem, da samo varujejo naselje. Nato so jih vprašali, kje stanuje duhovnik. Ker tudi tega niso povedali, so jih tolkli, da so udarci padali vsepovsod.

Nato je varnostnik Rahery na ves glas trikrat zavpil: »Na pomoč!« Klic je zbudil mene in veliko ljudi. To se je zgodilo le 30 metrov od moje sobe. Varnostnik je zelo pogumno zavpil in nas opozoril, da poteka napad na Akamasoa.

Ko sem pogledal skozi okno, sem opazil može, oblečene v vojaške uniforme. Mislili smo, da so žandarmi našega okraja prišli na kontrolo ter ujeli nekega roparja. Slišalo se je več rafalov. Nismo razumeli, kaj se dogaja. Po internem telefonu sem govoril s sodelavkama Bao in Therese. Rekli sta mi: »Oče, ne pojdite ven, napadeni smo!« Poklicale so žandarme, ki so obljubili, da pridejo takoj.

Roparji so s kleščami odprli več pisarn, a niso nič našli. Eden naših varnostnikov, Mamy, jim je ponudil, da jih popelje do pravih pisarn in bivališč odgovornih. Povedel jih je do šole, 150 metrov višje od naselja. V resnici jih je hotel oddaljiti od naših bivališč in pisarn.

Varnostnika, ki je vpil na pomoč, so močno udarili po glavi; mislili so, da je mrtev in so ga tam pustili. Strelji so glasno odmevali. Kdor se je pojavil na oknu ali vratih, je bil deležen groženj z orožjem. Bili smo res zastrašeni od desetih, dobro oboroženih mož.

Ko so prišli do šole, kjer je veliko dvorišč in hodnikov, jim je Mamy, najmlajši varnostnik, z zvijačo ušel, ker dobro pozna šolske hodnike in dvorišča. Roparji so pustili dva starejša varnostnika kar na tleh na dvorišču, vsa krvava in potolčena. Pognali so se v lov za najmlajšim. Mamy je skočil prek zidov in se znašel na smetišču, od koder je tekel po pomoč med ljudi, ki ponoči pregledujejo smeti. Oba varnostnika, ki so ju pustili na dvorišču, sta se medtem v šoli skrila in se rešila.

Ko so v vasi Manantenasoa, oddaljeni 2 km, slišali streljanje, so



Sveta maša na kamnolomu, na praznik vseh svetih, 1. novembra 2012

začeli zvoniti. Telefoni so pričeli delovati; vsi so sporočali, da poteka napad na mesto Akamasoa.

Iz Manantenasoe je prihitelo na stotine ljudi s palicami, nekatere žene s kladivom za razbijanje kamnov, s smetišča so prihajali možje s koli in vilami. Žvižgali so in piskali na piščalke ter opozarjali ljudstvo. Roparji so šli do avta, skritega na severu naše vasi. Spotoma so vlomili v tri hiše, pokradli drobiž in mobilne telefone, pretepli ljudi in zbežali. Povsod so grozili z orožjem.

Komaj so se odpeljali, so prišli žandarji in ogromno ljudi. Ko sem šel na cesto, so ljudje prihajali od vsepoovsod z veliko žalostjo in razočaranjem. Objemali smo se, si podajali roke in hvalili Boga, da nas je varoval. Pravi žandarji so šli za roparji, toda ti so že izginili. Nato so ostali z nami do jutra. Ljudi, ki so bili od daleč, sem prosil, naj se vrnejo domov. Po dolgem času so prišli naši varnostniki, udarjeni, prestrašeni in niso mogli govoriti. Takoj smo jih odpeljali v mestno bolnico. Vsi štirje so imeli zelo poškodovano glavo in vsak je dobil 15 ali 20 šivov. Hvala Bogu, vsi so se že vrnili iz bolnice.

V soboto zjutraj so prišli novinarji, da bi poročali vsej državi, kako se občuti narodna kriza tudi v Akamasoa. Da zdaj roparji kradejo tudi najbolj revnim, celo denar za riž otrok smetiščarjev ter za plačo mater, ki ves dan težko delajo v kamnolomu, da bi zaslužile nekaj za preživetje svojih družin...

Veliko ljudi nas je prišlo pozdravit, mnogi so jokali od ganjenosti. Nekateri so govorili: »Sram nas je, da je naša država padla tako nizko in da so tako slabi ljudje, ki kradejo najbolj ubogim.«



Preživali smo zelo težke izkušnje, posebej ko nam pod hišo streljajo, mi pa brez orožja, samo z vero v Boga, ki pazi in varuje uboge.

Danes, v nedeljo, smo darovali sv. mašo v zahvalo. Javno sem se zahvalil varnostnikom, da - kljub vsemu, kar so morali pretrpeti - niso povedali, kje je pisarna, kjer hranimo denar. Varnostnik, ki je ob napadu zavpil na pomoč in bil hudo pretepen, je izjavil: »Raje umrem, kot da bi pokazal, kje je hiša duhovnika!« Kakšna ljubezen, kakšen pogum revnih! Vsa cerkev jim je močno zaploskala. Naši delavci so naredili tudi solidarno gesto: ob prejemu plače je vsak nekaj prispeval za zdravljenje in zdravila za ranjene varnostnike.

Danes smo pri maši molili za naše brate roparje, naj bi razumeli, da so naredili veliko hudega našemu mestu Akamasoa in da bi se spreobrnili.

Božja moč je močnejša od moči zla! Ta nova preizkušnja, ki smo jo morali doživeti, nas bo naredila še bolj solidarne med seboj. Zdaj bo vsak večer prišlo okoli 25 mož pazit in varovat naše naselje in ljudi. Tudi žandarmi so obljubili, da bodo poslali dva oborožena moža.

Nikoli ni bilo lahko služiti najbolj ubogim in nikoli ne bo. Zgled Jezusa je dovolj zgovoren.

Hotel sem z vami, našimi prijatelji v Kanadi, deliti naše žalostne izkušnje, ki smo jih morali prestati v soboto navsezgodaj zjutraj. Danes smo pri sv. maši dobili novih moči in bomo nadaljevali z borbo in delom za naše tisoče in tisoče otrok!

Združeni v molitvi!

Peter (Pedro)

Še naprej se priporočamo za pomoč našemu misijonarju Petru Opeki, ki se neutrudno bori proti revščini in krivicam tega sveta.

Pismo škofa Rožmana karmeličanki

Iz hvaležnosti dragemu škofu, ki me je v juniju 1943 v Ljubljani birmal. (Stane Snoj, Buenos Aires)

Pred tedni sem nepričakovano prejel kopijo pisma škofa dr. Gregorija Rožmana, ki ga je napisal slovenski karmeličanki v buenosaireškem 'karmelu' dve leti pred svojo smrtjo. Gospa, ki mi je izročila kopijo, ni vedela povedati, zakaj je pismo v spanščini, češ da njene sestre, ki ji je dala to pismo, takrat še ni bilo v samostanu in zato ne pozna njegove zgodovine izpred toliko let. Ker pa je v karmelu še



sestra, kateri je pismo namenjeno, sem se obrnil nanjo in prejel naslednje pojasnilo: *"V času Adrogueja so hodili profesorji in rektor semenišča vsako leto izmenoma za bogoslužje velikega tedna v naš samostan."*

Ker marsikdo od mlajših bralcev ne bo razumel, kaj meni sestra, ko pravi, da je bilo to "v času Adrogueja", naj povem, da je to kraj blizu Buenos Airesa, katerega ime je postalo za Slovence v Argentini sinonim za slovenski dijaški ali "škofov" zavod in za ljubljansko begunsko semenišče, ki sta tam delovala. Od ustanovitve "Adrogueja" pa do Rožmanove smrti je v glavnem nosil vso težo in skrb financiranja za obe ustanovi škof sam. Skozi škofov zavod je v 23. letih šlo 201 gojencev. Begunsko semenišče, ki se je začelo že maja 1945 v Praglii (Italija), se je leto kasneje preselilo v Brixen ter od tam v Argentino, kjer se je leta 1948 naselilo v San Luisu in potem leta 1951 v Adrogu. Od tam je prišlo več kot 50 slovenskih duhovnikov.

Sestra je nadalje pojasnila, da je prejela to pismo ob Rožmanovem tretjem in zadnjem obisku Argentine, ki je bil najdaljši. Za veliki teden leta 1957 je bilo domenjeno, da bo bogoslužje velikonočnega tridnevja v samostanu namesto bogoslovnih profesorjev opravil on. Zaradi nepredvidenih drugih obveznosti pa škofu ni bilo mogoče priti v samostan in tako ni imel priložnosti, da bi karmeličankam govoril.

Kaže, da se jim je hotel s tem pismom oddolžiti in ga je zato dal prevesti v spanščino.

Za objavo sem moral kopijo tega, do zdaj javnosti še nepoznanega pisma, spet prevesti v slovenščino. Tako posredujem bralcem prevod prevoda Rožmanovega pisma slovenski karmeličanki, a le tisti del, ki je bil namenjen vsej samostanski skupnosti.

=====

... Karmeličanke so za vsako škofijo velik blagoslov. Molijo in žrtvujejo se zlasti za duhovnike in škofo, da bi bili sveti in goreči pastirji duš. Škofje potrebujejo veliko razsvetljenja in pomoči za vodenje in upravljanje svojih škofij. Mislim, da je vsak škof vesel in hvaležen Bogu, če ima v svoji škofiji karmel, ki je dom božje ljubezni in hiša duš - žrtev.

Moja škofija - ljubljanska - je tudi imela svoj 'karmel', sicer skromen in reven, a z lepo cerkvico, posvečeno sv. Jožefu. Škofje so imeli navado, da so vsako prvo sredo v mesecu maševali v samostanu, po maši pa je v govorilnici bil čas za besedo spodbude in priložnost za osebni pogovor tako z materjo priorico kot s sestrami. Sestra, ki se je čutila najbolj nagovorjeno spričo take odgovornosti škofovske službe, se je ponudila, da daruje vse svoje molitve in žrtve za škofa ter njegove namene.

Ko sem bil posvečen za škofa in sem, kot je bila navada mojih prednikov, začel obiskovati vsako prvo sredo karmel, se mi je ponudila za to nalogo stara in sključena redovnica sestra Ivana, doma iz iste vasi in krščena pri istem krstnem kamnu kot jaz; bila pa je toliko starejša od mene, da je nisem poznal niti nič vedel o njej - od njenih sorodnikov namreč ni bilo nobenega več v vasi. Bila je sveta in dobra duša in sem močno občutil pomoč njenih molitev in žrtev. Umrla je med italjansko - nemško okupacijo.

Ko sem šel po njenem pokopu prvič v karmel, sem v prisotnosti vse skupnosti rekel materi priorici:

"Častita mati, zdaj je treba izbrati drugo sestro za duhovno pomočnico!" Pojasnil sem, da tega ne morem storiti jaz, ker je zelo težko biti žrtev za zadeve, kakršne ima škof, posebej v času, ko se bliža brezbožni komunizem, ki se bo prav gotovo polastil naše dežele. Naj se prostovoljno predstavi tista, ki si želi sprejeti to žrtev. Tedaj pade na kolena najmlajša od novink, rekoč:

"Prosim, spejmite mene!"

Vse sestre s priorico vred so onemele ob tako 'drznem' pogumu. Rečem ji: "Draga sestrica, - ali veš, kaj prosiš? Ali veš, da te lahko čaka

poslednja žrtev - žrtev življenja, ker hočeš pomagati škofu v tem času?"

"Naj pride, kar hoče - čeprav smrt, dovolite mi, prosim, da se žrtvujem za vas!" je odgovorila. In jaz:

"Sprejemam tvojo ponudbo; tvojo odločitev naj poplača Bog z večnim življenjem."

Kmalu potem se je začel bližati konec vojne - in znaki, ki so vedno jasneje napovedovali, da bodo komunisti, s privoljenjem ZDA in Anglije, prevzeli oblast v naši domovini. Jaz sem se rešil po čudežu, ker sem bil službeno poklican v sosedno škofijo zaradi 'težjega primera', kot je bilo rečeno.

Med tem so komunisti zasedli Ljubljano in se nisem več vrnil (maj 1945). Leto kasneje so me komunisti obsodili na 18 let ječe in prisilnega dela v odsotnosti - 'in absentia'.

Komunisti so zasedli karmel, razselili sestre in porušili cerkev - samo nekaj ostarelih sester z materjo priorico je lahko ostalo v zakristiji, edino, kar je ostalo od cerkve. Trenutno živijo tam še tri sestre, najstarejše in bolne. Grobnico, ki je stala na vrtu samostana so odprli in zemeljske ostanke sester, ki so tam počivale so prenesli na skupno pokopališče, verjetno v grob usmiljenih sester. Mlajše sestre so po daljšem času mogle priti v Avstrijo, kjer sta jih oba karmela, iz Linza in Dunaja, gostoljubno sprejela.

'Moja' sestra je bila edina, - to sem zvedel kasneje - ki so jo komunisti ob prvem 'obisku' odpeljali: kasneje se je zvedelo, da so jo mučili in umorili. Poznali so jo, ker je bila univerzitetna študentka in se je na univerzi odločno borila proti brezbožnemu komunizmu.

Ona je šla v smrt, da živim jaz! Tako je odločil Bog. Naj uživa večno srečo - prepričan sem, da še naprej prosi zame pri Bogu.

Brez te izredne pomoči ne bi mogel z mojimi 75 leti opraviti toliko dela, ki ga imam v moji "škofiji", saj se razteza od Evrope preko obeh Amerik (severne in južne) do Avstralije.

Zdaj boste razumeli, da visoko cenim karmeličanke in sem jim hvaležen. Bog naj jih po priprošnji karmelske Matere Božje ohranja v pravem karmeličanskem duhu, v duhu svetega veselja, služenja in žrtvovanja iz ljubezni do Križanega.

Naj vas blagoslovi vsemogočni Bog Oče, Sin in Sveti Duh!

Na veliki petek, 19. aprila 1957

+Gregorij Rožman, škof ljubljanski

(vir: Slovenski Ameriški časi, 16. julija 2012)



Svetovni drobiž

Simboli komunizma • V bivši sovjetski republiki Moldaviji je parlament potrdil zakon, ki prepoveduje simbole komunizma (srp in kladivo) in zakon, ki obsoja komunistične zločine. Komunistični poslanci so iz protesta zapustili sejno dvorano parlamenta, vendar to ni nič zaleglo.

V državah bivše Sovjetske zveze so bili komunistični simboli prepovedani že leta 2008, v Litvi in nekaterih območjih Ukrajine.

Spomin Sarajevčanov • Spominjajo se obletnice, ko so Združeni narodi 3. julija 1992 začeli dovažati po zraku pomoč prebivalcem Sarajeva, katerega bosenskohervaški del so srbske vojaške enote blokirale 2. maja omenjenega leta. Ameriška, britanska, nemška, francoska in kanadska letala so do 9. januarja 1996 po zračnem mostu iz italijanske Ancone stradajočim Sarajevčanom pripeljala 120.000 ton živil, 14.000 kosov medicinske pomoči, odeje, šotore, cevi in druge za življenje nujno potrebne dobrine.

Kontrola števila priseljencev • Avstralska škofovska konferenca je obsodila načrte obeh velikih strank — laburistične in liberalne v zvezi s priseljenci. Njun namen, da bi število teh ljudi zmanjšali, je nesmiseln, saj so prav priseljenci zelo zaslužni za vse, s čimer se danes ponaša Avstralija; ta jih

potrebuje tudi za načrtovani prihodnji gospodarski razvoj.

Gorica, Italija • Benedikt XVI. je za novega nadškofa metropolita Gorice imenoval dosedanjega milanskega pomožnega škofa msgr. Carla Roberta Maria Redaellija, potem, ko je po skoraj trinajstih letih službe sprejel odpoved nadškofa metropolita msgr. Dina de Antonija zaradi starosti. V svojem pismu je novi nadškof v slovenščini zapisal: »*Iz srca pozdravljam navzoče slovenske vernike. Z veseljem bom med vami, da se radostno srečamo.*« Izrazil je pripravljenost, da se nauči slovenski jezik in bo tako lahko še bliže vernikom v nadškofiji.

Visoko odlikovanje • V dneh okoli 21. julija, ko je pisatelj Alojz Rebula obhajal 88. rojstni dan, je prejel brzojavno sporočilo, da ga je predsednik italijanske republike Giorgio Napolitano imenoval za velikega častnika viteškega reda za zasluge za Republiko Italijo. To je drugo najvišje državno odlikovanje Italije za kulturo, gospodarstvo, javno ali človekoljubno delo.

Pomembna obletnica • Srbski patriarh Irinej I. je avstrijskim časnikařem dejal, da bi bil zelo vesel, če bi Benedikt XVI. obiskal Srbijo v prihodnjem letu, ko bodo v Nišu, v katerem se je rodil rimski cesar Konstantin, praznovali 1700. obletnico milanskega edikta, s katerim je

omenjeni cesar leta 313 ustavil preganjanje kristjanov ter jim zagotovil svobodno versko delovanje. Papežev obisk bi bil po patriarhovem mnenju pomemben korak k večji edinosti med katoliško in pravoslavno Cerkvijo.

Lakota v svetu • Nemška škofovska konferenca je predstavnik družbe, politike in gospodarstva pozvala k boju proti povečujoči lakoti v svetu. Danes strada milijarda ljudi, več kot jih je pred 40. leti. »*To je škandal in nobena usoda!*« je pribil nadškof Ludwig Schick, predsednik komisije za Cerkev po svetu pri omenjeni konferenci.

Romunski otroci • Romunski škof Petru Gherghel (Iasi) je ob obisku v Nemčiji opozoril na velike stiske otrok v Romuniji. Veliko staršev jih zaradi iskanja zaposlitve v tujini pušča starim staršem, številni pa so prepuščeni 'cesti'. Povečuje se število nepismenih otrok. Škof se je posebej zahvalil dobrodelni ustanovi 'Renovabis', ki pomaga tudi tem otrokom.

Odklon pogreba • Nadškof v sicilskem mestu Agrigento, msgr. Francesco Montenegro, je odklonil cerkveni pogreb mafijskega šefa 'številka dve' v mestu Siculiana, Giuseppa Loa Mascola; dovolil je le molitev za rajnega.

Kraja pomembnega rokopisa • Predsednik španske vlade Mariano Rajoy je izročil kompostelskemu nadškofu Julianu Barriu lani ukradeni 'Codex Calixtinus', latinski rokopis iz 12. stoletja, prvi vodnik za romarje v Kompostelo. Tatvino je priznal elek-

tričar, zaposlen pri stolnici, ki se je s tem hotel maščevati stolnemu župniku, dekanu Joseju Marii Diazu, ker ga je po 25 letih službe pri stolnici odpustil.

Nove najdbe • Tiskovni urad izraelske vlade je objavil, da so arheologi s Hebrejske univerze v Jeruzalemu pri izkopavanjih v Kirbet Qeiyafi, 30 kilometrov jugozahodno od Jeruzalema, našli tri relikviarije iz časa kralja Davida, dva oltarja iz bazalta, dva keliha in drugo. Te najdbe dajejo vpogled v bogočastje za časa kralja Davida.

Divize v Argentini • Od oktobra 2011 ima Argentina stroge omejitve pri menjavi pesa in divize (predvsem dolarja), da bi zavrta beg kapitala iz dežele. Prihrankov ni več mogoče zamenjati v dolarje, ampak morajo ostati v pesih. Potniki lahko pred odhodom iz Argentine kupijo samo valuto tiste dežele, v katero odhajajo.

Rok glasba za mlade • Hamburška nadškofija je povabila mlade k rokovskemu festivalu v Mecklenburgu. To je naredila, da bi se jih čim več udeležilo maše ob koncu festivala, se pri njej umirilo ter premislilo o sebi in svojem življenju. Vstop na festival je bil prost.

Solidarnost mladih • Skupina mladih francoskih katoličanov je obiskala kristjane v Kirkuku (Iran) in Karakošu (Turčija), da bi jim na ta način izrazila podporo. Za to dejanje, ki je več kot 'solidarnost v besedah', se jim je zahvalil kirkuški kaldejski nadškof Louis Sako.

Od Atlantika do Pacifika



IZ ŽUPNIJE
BREMADEŽNE,
Toronto

Kar neverjetno se mi zdi, da je že 50 let odkar je v Cerkvi potekal II. Vatikanski koncil in je minilo 20 let odkar smo dobili novi katekizem. Zanimivo bi bilo raziskati, koliko ljudi ima novi katekizem in kdo ga je do sedaj prebral ali vsaj prelistal.

Ker se opaža, da vernost med kristjani v svetu pada, je sv. oče Benedikt XVI. oklical 'Leto vere', da bi vzpodbudil v nas prizadevanje za osebno poglobitev v veri. Več o tem boste lahko brali v naslednjih številkah B.B.

Slovenski dan • Potekal je 1. julija na Slovenskem letovišču. Maša je bila lepo obiskana tudi zaradi lepega vremena. Po kosilu je potekal lep program. Glavni govornik je bil novi častni konzul, g. John Doma, s strani mladih pa Gregor Tratnik. Oba sta se predstavila in opisala njihovo poznavanje Slovenije. Spodbujala sta k ljubezni do Slovenije in Kanade ter k vrednotenju slovenske dediščine. Med programom so nam zapeli moški zbor 'Farovški fantje' ter nastopile plesne skupine Nagleljčki in Mladi glas/Planika. Za lepo vzdušje je igral ansambel

'Brjar' iz Slovenije, ki izvirajo s Pihalnega orkestra Brda (Goriška).

Romanje članic KŽL • V soboto 12. maja, so članice pod vodstvom Rozike Nesich in v spremstvu g. Batiča romale k Mount Carmel v Niagara Falls in k Our Lady of Victory v Buffalo. Bil je čudovit pomladanski dan. Čeprav nas je šofer peljal najprej na kratek izlet po Missisaugi, ker se je zamaknjen peljal mimo križišča, ki pelje direktno na avtocesto proti Niagari, smo zelo dobre volje prispeli na cilj. Ogledali smo si cerkev v Niagarskem Karmelu in občudovali kako je grajena, da skozi okno pri vhodu sveti vanjo jutranje sonce in zvečer, ko se poslavlja s svojimi žarki cerkev pozlati. Vsa oprema v cerkvi je iz temnega rezljanega lesa. Nakupili smo še nekaj spominkov in se poslovili od Karmela. Med kosilom smo obiskali tudi igralnico na srečo. Okrepčane nas je avtobus odpeljal preko Mavričnega mostu čez reko Niagaro, kjer so kar nekaj časa občudovali naše pasporte in ugotavljali, če smo res vsi Kanadčani. Preko 'Grand Island' smo se peljali v Lakawana k Marijini cerkvi 'Our Lady of Victory'. Kar verjeti nismo mogli lastnim očem, ko smo strmeli nad lepoto cerkve. In to cerkev naj bi

gradil msgr. Nelson Baker, ki ga verni ljudje zahodnega dela države New York in s pomočjo vernih, ki romajo k tej cerkvi, želijo priznati za svetnika. V kripti je za nas maševal g. Batič. Oglledali smo si tudi izredno zanimiv muzej posvečen msgr. Bakerju in počakali na avtobus, ki pa na smolo ni hotel vžgati. Tri ure je vzelo, preden so poštudirali, kaj pravzaprav je narobe. Peljali so nas še v garažo, na popravilo avtobusa in šele nato domov. Kljub smoli pa smo na avtobusu peli in poslušali šale, ki nam jih je pripovedovala naša predsednica Rozi. Čeprav smo se vrnili domov pozno, smo bili srečni, hvaležni in veseli.

Romanje v Midland • je bilo v soboto 8. septembra, na praznik Marijinega Rojstva. Ko smo odhajali od doma je lilo kot iz škafa. Tropski naliv nas je spremljal vso pot preko Barrie. Šele ko smo prišli v bližino Midlanda, je nehalo deževati. Tam so romarji prihajali na spominsko slovesnost pri križu, drugi pa zadaj v cerkev in v dolgi vrsti čakali na spoved. Vizitator lazaristov, g. Pavle Novak iz Slovenije in g. Valentin Batič sta takoj stopila v spovednico. Na pomoč sta jima prišla še g. Ivan Plazar in g. Toni Burja. Vreme je zdržalo tudi za križev pot, ki ga je vodil g. Ciril Pleško. Sveto mašo smo imeli v cerkvi Kanadskih mučencev ob poldne. Pridigal in

maševal je g. Pavle Novak. Somaševali pa so že omenjeni duhovniki. Kljub slabemu vremenu se je romanja udeležilo preko 400 ljudi. Pri sv. maši je igral g. Jožko Oražem. Takoj po sv. maši smo imeli pete litanije Matere Božje, blagoslov z Najsvetjšim in poljub relikvij Kanadskih mučencev. Še preden smo prišli iz cerkve se je ponovno vtilo tako, da smo namesto kosila bežali v avtomobile in domov.

Maševanje na piknikih • Avgusta in septembra, ko so se vrstili pikniki in zabave, smo imeli sv. maše na pristavi Večerni zvon, Lovskih letoviščih v Alistonu in Bancroft, na pristavah Simon Gregorčič in Holiday Gardens ter vsako nedeljo na Slovenskem letovišču v Boltonu. Proščenje in Pomurski dan smo proslavljali 18. avgusta in se spomnili obletnice priključitve Prekmurja Sloveniji. V nedeljo 2. septembra smo na pristavi pri Allistonu z lovci praznovali Oktoberfest in začetek nove lovske sezone. V nedeljo 9. septembra smo na pristavi Večerni zvon odprli sezono vinskih trgatev. V nedeljo 16. smo se veselili na trgatvi ob zvokih ansambla Murski Val in se spomnili 65-letnice priključitve Primorske Sloveniji. Grozdje smo trgali še na Holiday Gardens in zaključili s trgatvijo z zahvalnim dnem na Slovenskem Letovišču, 7. oktobra.

Valentin Batič CM



PRI MARIJI POMAGAJ v Torontu

V nedeljo 26. februarja, smo pri M. Pomagaj imeli nastop Slovenske šole. Pod vodstvom Milana Vinčeca je Pevski zbor Slov. šole zapel pri sveti maši, nato pa je v dvorani sledil nastop, pri katerem sta se slišali slovenska pesem in slovenska beseda. Ker mnogo staršev nastopajočih otrok že več let ni bilo v naši fari, so rekli, da bodo še drugo leto z navdušenjem prišli nazaj.

Na cvetno nedeljo so se pri naši fari dobile butarice, katere so nasi župljani naredili. Po dobroti vseh, ki so delali v kuhinji, sta po sveti maši bila na voljo izredno kosilo in prodaja peciva.

Na cvetno nedeljo je misijonar lazarist, g. Leopold Valant obiskal tudi naše Slovence v Whitby/Oshawi. Precej Slovencev se je udeležilo svete maše, nato pa so se srečali še pri letovišču Holiday Gardens.

Vsako leto 24. maja praznujemo god Marije Pomagaj, zavetnice naše župnije. Zvečer smo imeli sveto mašo, pri kateri sta pela združena pevska zbor MP in Brezmadežne. Po dobroti ge. Ivanke Žižek, gospe Košir ter drugih prostovoljcev in dobrotnikov, je v dvorani sledil prigrizek. Take prilike za srečanje so nam v pomoč za dušo in telo.

V nedeljo, 24. junija, se je 21

faranov udeležilo sestanka za nova odbora, finančnega (gospodarskega) in pastoralnega. Po molitvi Svetemu Duhu smo se spomnili kako je Bog poplačal vero in zaupanje naših predhodnikov, ki so pred 60. leti prišli v tujino brez vsega ter ob njih težavah in revščini so si zamislili ter začeli graditi Marijo Pomagaj v Torontu. Ta blagoslov mi še danes čutimo. Razdelili smo se torej v finančni in pastoralni svet. Farani so posebej izpostavili dve skrbi: navdušenje za vero in sveto mašo ter, da bi župnija obstala čim dlje časa, za kar potrebujemo boljši dostop do cerkve in dvorane. V zadnjih petih letih ne opazimo dosti manjšega števila udeležencev bogoslužja. Za tiste, ki ne obvladajo slovenski jezik, imamo angleške misale in skoraj vsako nedeljo se sliši nekaj besed v angleščini pri pridigi. To lepo pomaga, da naša mladina rada prihaja k fari svojih staršev, saj tako sliši nekaj spodbudnih besed za svetost.

Zaradi stopnic se mnogi ne morejo udeležiti svete maše ali prireditev v dvorani. Zato so farani predlagali, da čim prej poiščemo rešitev, npr. s postavitvijo dvigala. Tudi škof William McGrattan je ob njegovem obisku, 11. decembra 2011, svetoval, da naj čim prej naredimo primeren dostop za vse, saj »imamo odlično finančno stanje ter bo kmalu zakon to zahteval.« Finančni svet

skuša pomagati g. župniku. Pod skrbjo Karla Kromarja, je imel že štiri sestanke in veliko uspeha. Imamo veliko potrebnih popravil. Za popravilo lesene podpore garažne strehe smo hvaležni gospodu Franku Lavriša in njegovim delavcem. Za novo streho nad garažo smo hvaležni tvrdki Cooper Roofing Inc. Za popravo stopnic, raznih prostorov in razpadane stene nad garažo se zahvaljujemo Johnu Tratniku. Za nova okna nad vhodom v župnišče se zahvaljujemo družini Žigante in tvrdki Just Alumium. Za popravilo nekaj stranišč smo hvaležni g. Jožetu Drenšku. Hvaležni smo tudi drugim. Janez Testen je nanovo postavil garažna vrat, Mike Nesich je pomagal pri elektriki, Stane Batič pri košnji trave in raznih popravilih (črpalka za ogrevanje in drugo), Robert Ferkul pri načrtih za lažji dostop do cerkve in dvorane. Hvaležni smo tudi tistim članom gospodarskega odbora, ki priskočijo na pomoč, kadar je nujno potrebno. Člani odbora so: Karl Kromar, Ani Bajt-Kranjec, Frank Brence, Marta Demšar, Mary Rožmanc, Marko Skočir, Joško Smolič, Marija Stefanyk in Josie Žilavec. Seveda, predvsem pa smo hvaležni gospodarju, g. župniku Valentinu Batiču.

Letos smo romali v Midland v soboto, 8. septembra. Somaševanje je vodil Slovenski predstojnik Lazaristov, vizitator g. Pavle Novak, ob njem pa so maševali gg.

Valentin Batič, Ivan Plazar in Toni Burja. Gospod Novak nas je spodbudil k posnemanju vere Kanadskih, pa tudi Slovenskih mučencev. Pri proslavi v počastitev žrtev Slovenske revolucije, je moški zbor zapel nekaj pesmi, ga. Ema Pogačar je prebrala govor g. Petra Urbanca, ga. Anica Resnik pa čudovito deklamacijo. Program je povezoval g. Ciril Plesko. Imeli smo srečo da takrat ni deževalo. Kot vedno, je pred sv. mašo bila lepa udeležba molitev križevega pota 'v naravi' ter spovedanja v cerkvi. Po sveti maši in slovesnih litanijah Matere Božje, smo zaradi hudega dežja, takoj odpotovali.

Skupaj s farani Brezmadežne smo napolnili avtobus in romali v Baragovo deželo na Baragove dneve, od 22. do 24. septembra. *[Romanje je drugod v reviji bolj podrobno opisano.]*

V nedeljo, 30. septembra 2012, se nas je okoli 20 faranov udeležilo novega Župnijskega pastoralnega sveta. Naš kaplan, g. Toni Burja, nam je predstavil cilje in naloge pastoralnega sveta. V moči 'skupnega duhovništva', ki smo ga prejeli pri sv. krstu, naj delujemo čim bolj ubrano z našimi duhovniki, ki nosijo odgovornosti 'službenega duhovništva'. Prav posebej naj pomagamo, da bi se vsi, ki prihajajo v našo cerkev, počutili sprejeti, vredni Božje in naše pozornosti ter ljubezni. Za vsak mesec bomo načrtovali kakšno posebno prireditev, na katero

bomo vabili tudi tiste, ki se bolj poredko udeležujejo svete maše v naši cerkvi. S tem hočemo navdušiti naše farane za redno sveto mašo in slovensko skupnost. Tako bi pritegnili tako nove kot bivše člane nazaj »k Mariji Pomagaj«. Drugi sestanek ŽPS bo 4. novembra 2012.

Pevci cerkvenega zbora zelo radi pojejo. Lepo nas spremlja naš organist Jože Oražem, ki že od mladosti sodeluje pri procesijah SRT na Slovenskem letovišču v Boltonu in pri romanjih Kanadskim mučencem v Midlandu. Pevci prihajajo peti tudi skozi poletje. Lepo sta jih spremljali na orgle Amanda Bergant ali Marta Demšar.

V soboto 13. oktobra, se je zbralo nekaj faranov, da so 'po počitnicah' lepo počistili cerkveno dvorano in kuhinjo. Posebno zahvalo zaslužijo Rafko Srebrnič in družina Gruškovnjak, ki se že več let žrtvujejo v skrbi za naše prostore.

Kava in čaj, krofi in razno pecivo se v dvorani dobijo po nedeljski sveti maši, od meseca oktobra do maja. Lepo se vrstijo in si pomagajo med seboj člani KŽL, Misijskega krožka in Nageljčkov, da vsem lepo postrežejo. Potem, ko se pri sveti maši srečamo v skupni molitvi in češčenju Boga, imamo prilik, da v dvorani sedemo za mizo, se srečamo in lepo pogovorimo med seboj. To je važen dogodek, ki prinaša navdušenje in

spodbuja za medsebojno prijateljsko druženje v cerkvi in izven cerkve.

Hvaležni smo, da imamo gospoda Batiča in Burja, ki se po potrebi menjata ob petkih in nedeljah, pa tudi za g. Plazarja, ki kdaj priskoči na pomoč. Hvaležni smo, da imamo sveto mašo in prilik, da se z našimi duhovniki srečamo. Naši farani prihajo z navdušenjem v našo faro, zato upamo in molimo, da bomo še dolgo časa skupaj hvalili Gospoda!

Marta D.



**IZ ŽUPNIJE
SV. VLADIMIRA
v Montrealu**

Poletni čas • Po Telovem se je čas nekoliko umiril. V tednih po Telovem smo čutili, da smo v poletju, postalo je vroče. Želeli smo si osvežitve z dežjem. O tem je govorila narava, saj je postalo že kar sušno.

Obisk nedeljskih maš se je, kot tudi v minulih letih, v poletnem času zmanjšal. Tudi na pristavi (farmi) je postalo nekoliko bolj mirno. Kljub temu pa je bilo ob koncu tedna kar živo, predvsem v bazenu.

Slovenski dan • To je tradicionalna prireditel na župnijski pristavi za Slovence iz Montreala in okolice. Letos smo ga obhajali v nedeljo, 15. julija. To slavlje je mnoge zaposlilo na takšen ali drugačen način. Potrebne so

bile najrazličnejše priprave, nekatere so trajale že dalj časa.

Slavje se je začelo že na dan poprej, v soboto. Okrog poldan se je začel 'karneval' za otroke, imeli so posebno igrišče. Organizirala in vodila ga je Rozina Maria Rogan. Iskrena hvala! Sredi popoldneva pa so se začela tekmovanja v odbojki, za pokal Slovenskega dne.

Zvečer ob 6. uri je bila sveta maša in kmalu po maši ter telesni okrepitvi sta sledili zaključni tekmi s podelitvijo pokalov.

Nedeljskega slavja so se udeležili tudi rojaki s Toronta, ki so potovali z avtobusom. Potek slavja je bil naslednji: ob 11. uri sveta maša, po maši kosilo, ob 1:45 pa se je pričel kulturni program, ki je opisan v nadaljevanju. Po slovenski in kanadski himni je nastopil cerkveni pevski zbor. Letos so zapeli štiri Slakove pesmi, da smo se tako spomnili legendarnega slovenskega muzikanta narodne glasbe. Pevskemu zboru je sledil nastop domače mlajše plesne skupine 'Marjetice'. Nato je sledil slavnostni govor, po naslovom 'Pravičnost v ljubezni'. Govornik je bil domači župnik, lazarist g. Franc Letonja. Zbrane je tudi pozdravil g. Luka Kovačec, vršilec dolžnosti slovenskega veleposlaništva v Ottawi. Za konec je nastopila še starejša skupina 'Marjetice'. Po nastopu pa so muzikanti vabili na plesišče s poskočnimi 'vižami'.

Priznanje in zahvala gre vsem,

ki so pomagali. Posebna zahvala Francu in Rozini Rogan. Francu v skrbi za petje, Rozini v skrbi za kuhinjo, obema pa za dekoracijo 'lope'. Bog povrni vsem!

Letno romanje • Slovenska župnijska skupnost roma že od vsega začetka. Celo preden je bila ustanovljena župnija, so rojaki romali s svojim duhovnikom. Letos smo spet poromali k Lurški Materi Božji v Rigaud. Ta romarski kraj je na gozdni jasi nad samim mestecem. Kapela ni velika in ne sprejme veliko ljudi, le kakšnih sto. Romarji so pri maši kar pod milim nebom, zato je še toliko bolj zaželeno lepo vreme. Letos nam je nebo bilo naklonjeno, bil je zares lep sončen dan. Romarjev je bilo več kot lani, tudi drugih, ne le naših, saj je bil parkirni prostor napolnjen.

Nekateri naši romarji so bili že dobro uro pred mašo v romaskem svetišču. Tako so imeli priložnost za sveto spoved. V mašo ob 12:30 nas je uvedel cerkveni zbor s petjem Marijinih pesmi. Po romarski maši smo imeli litanije Matere Božje pred izpostavljenim Najsvetejšim. Prosili smo Božjega varstva in blagoslova. Po maši in blagoslovu z Najsvetejšim smo se nekateri še nekaj časa zadržali v Rigaud-u, se tudi telesno okrepčali in veseli ter hvaležni vrnili na svoje domove.

Vodstvo svetišča je pohvalilo naše romarje, še posebej pevce in lepo petje.

Franc Letonja CM, župnik



PRI SVETEM GREGORIJU V. v Hamiltonu

23. Slovenski dan • Kulturno društvo Triglav v Londonu, je bilo v nedeljo, 24. junija, gostitelj praznovanja, pod pokroviteljstvom Slov. Koordinacijskega Odbora Niagara (SKON). To pot so slovenske organizacije Lipa Park, Bled, Slovenski park, Sava in društvo sv. Jožefa, organizirali vsak svoj avtobus in s tem potrdili solidarnost do bolj oddaljenega društva Triglav v Londonu. Program dneva se je začel ob 11. uri s sv. mašo, ki jo je daroval g. župnik Drago Gačnik. Pri maši je sodeloval župnijski mešani pevski zbor, z branjem in prinašanjem darov pa so bili vključeni predstavniki društev. Po domačem kosilu se je ob 14. uri začel kulturni program, ki ga je vodila Erika Skocir-Svelc. V prvem delu programa so bili predstavljeni častni gostje. Sledili so pozdravni nagovori: predsednik društva Triglav Anthony Sekli in koordinatorica Magda Razpotnik. Navzoče je nagovoril častni generalni konzul John Doma. Zunanji gostje so bili: Marija Jevnišek, Marjan Kolarič in Stane Kranjc. Vidni kulturni delavci v tem prostoru so ob tej priliki prejeli priznanje za njihov neprecenljiv doprinos v svojih organizacijah. Letošnja prejemnika tradicionalnega priznanja SKON sta bila člana društva Triglav: Ivan Horvat in Cveto Križnič.

V kulturnem programu so nastopili: iz župnije sv. Gregorija V. moški zbor Majolka, mešani zbor, otroci Slovenske šole ter folkorna skupina Venec; učenci Slovenske šole in folklornega kroga Sava, moški zbor Bled in njihov otroški pevski zbor. Ob spremljavi harmonike so nastopili pevci Slovenskega Parka. Društvo Lipa Park pa je znova poskrbelo za komičen skeč. Ob prazniku Slovenske samostojnosti je občinstvo navdušil devetdesetletnik Janko Demšar; na pamet je deklamiral pesem Simona Gregorčiča - 'Soči'.

Kulturni program je bil zaljučen s simbolično predajo slovenske zastave. Predsednik društva Triglav je predal zastavo Mariji Prilesnik, kot gostiteljici Slovenskega dneva 2013 pri društvu Sava v Breslau.

Po kulturnem programu je tudi to pot navduševala otroke tradicionalna otroška olimpiada. Sledil je družabni del programa z ansamblom Golden Keys.

Bocce tournament • Društvo sv. Jožefa ga je pripravilo 1. septembra. Zbralo se je 6 ekip po 4 igralcev v vsaki skupini. Okrog ene ure se je zaključilo in potem smo nadaljevali v prostorih društva z dobrim kosilom.

Nogometni turnir • V soboto, 1. septembra, je potekal nogometni turnir v Slovenskem parku. Ves vikend je bilo zelo živahno. Lepo vreme je pritegnilo veliko igralcev in tudi ostalih. V nedeljo popoldne

smo imeli ob enih tudi sveto mašo, po kosilu pa je navzoče razveseljeval ansambel Murski Val.

Srečanje zakoncev iz škofije •

V hamiltonski katedrali Kristusa kralja je v nedeljo, 9. septembra, potekalo srečanje zakoncev, ki so obhajali 25, 40, 50 60 in več let poroke. Zbralo se je več kot 470 parov, tako, da v katedrali ni bilo prostora za druge ljudi kot samo za slavljence. S škofom je somaševalo doslej največje število duhovnikov iz škofije. Med mašo je pel zbor iz katedrale, škof Douglas je imel globok nagovor pri homiliji. Na koncu maše pa je vsem parom, ki so obhajali 60 in več let poroke v cerkvi osebno izročil priznanja. Ostali so dobili priznanja v dvorani pod katedralo. Tam je bilo poskrbljeno tudi za prigrizek in pijačo. Kdor pa je želel se je s škofom lahko tudi slikal. Tudi iz naše župnije je bilo šest parov.

Župnijsko žegnanje: »To je dan, ki ga je naredil Gospod« • V nedeljo, 16. septembra, je prav ta psalm med berili zaznamoval slovesno bogoslužje pri naši župniji, ki ga je vodil predstojnik slovenskih Salezijancev, g. Janez Potočnik. Somaševala sta g. John Puntino – ravnatelj salezijanske skupnosti v Torontu in naš župnik, g. Drago Gačnik. Poleg obeh pevskih zborov so sodelovali pri sv. maši tudi predstavniki župnijskega sveta in številnih župnijskih organizacij. Praznična dvojezična sv. maša je znova potrdila prizadevanje vseh generacij v

župniji za nadaljno duhovno rast tega občestva.

Po sv. maši se je množica ljudi podala v dvorano. Nekateri so preizkusili novo dvigalo v spodnji in zgornji dvorani. Pred kosilom je g. Janez Potočnik blagoslovil novo pridobitev, ki je privabila tudi predstavnike širše slovenske skupnosti in predstavnike društev, ki jih po svojem duhovnem poslanstvu vključuje župnija sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu.

Po kosilu je osrednji govornik g. Janez Potočnik čestital župljanom in g. župniku Dragotu Gačniku za dosedanje prizadevanje v dobrobit župnije, ki je z vizijo s sedaj že pokojnih Salezijankih duhovnikov, postala nedadomestljivo duhovno, kulturno in družabno središče v tej okolici. Izrazil je nadaljno naklonjenost in duhovno skrb slovenskih Salezijancev za župnijo in obenem priporočal v molitev duhovniške poklice tudi v tej slovenski skupnosti v Kanadi.

G. župnik Drago Gačnik je v svojem nagovoru predstavil posebne goste in potek obnove v dvoranah. Izpostavil je ključne osebe, ki so imele poseben doprinos k uspehu projekta: Jerry Ponikvar kot zaslužen za finančno pomoč od Ontario Trilium Foundation (nepovratnih sredstev v višini \$206,000.00), Joe Prša kot koordinator pri projektu, Tony Horvat, kot strokovni svetovalec in Mirko Zorko, kot sodelavec pri projektu že od samega začetka.

Predsednik župnijskega sveta, Milan Ferletič, se je zahvalil vsem vrlim prostovoljcem za praznovanje župnijskega žeganja. Za zaključek pa je župnijski mešani pevski zbor 'za dušo' zapel tri domovinske pesmi.

Romanje k častitljivemu Fridriku Baragi v Marquette • Zbralo se nas je 42 iz Hamiltona in Londona, da smo skupaj poromali. Prvi dan smo preživeli na poti do tja. Drugi dan smo se po zajtrku podali še za dve uri vožnje naprej do nekdanj rudarskega mesta Calumet, kjer smo si pogledali cerkev sv. Jožefa, ki so jo leta 1903 zgradili slovenski priseljenci. Čudovita cerkev je zidana iz rdečega peščenca, z dvema zvonikoma, velikimi barvnimi okni in mehanskimi orglami,

ki še danes igrajo. Zapeli smo litanije Matere Božje in se nato na poti proti Marquettu ustavili v Assinis-u. Ogledali smo si cerkvico, bivšo šolo in ruševine nekdanje sirotišnice. Tu je Baraga bival do svojega škofonskega posvečenja. Nato smo pogledali še kip Barage na petih postavkih. Zvečer smo se udeležili slovenske maše in večerje (opis tega je vključen v posebnem članku te revije).

V nedeljo dopoldne smo obiskali Baragov grob, hišo v kateri je živel in muzej, ob dveh pa je bila angleška sveta maša, nato pa kosilo s srečanjem (tudi opis tega je v omenjenem, posebnem članku). V ponedeljek smo se polni novih doživetij vračali nazaj.

Frank Novak in Drago Gačnik

Romanje na Baragove dneve

Marquette, 22. – 24. september 2012

Dež je močno padal, romarji smo prišli zgodaj in čakali na avtobus, kateri je prišel malo pred tretjo uro zjutraj. Kar 53 faranov iz obeh župnij v Torontu se nas je zbralo in napolnilo avtobus za romanje v Baragovo deželo. Skoraj polovica nas še nikoli ni bilo na Baragovih dnevih!

Prišli smo do mednarodne meje Sarnia / Port Huron ob 6h zjutraj in seveda, tam nekaj časa čakali. Od sončnega vzhoda je skozi cel dan bil čudovit razgled iz avtobusa, posebno zaradi obale 'naših' in 'ameriških' jezer, jesenkih večbarvnih listov in mostov od brega do brega.

Na romanju nas je spremljal naš kaplan, g. Toni Burja. Ko smo bili lepo zbujeni, je tudi vodil rožni venec, litanije in cerkvene pesmi, kasneje pa tudi narodne pesmi. Na avtobusu nam je ga. Mia Ferkul vsak dan prebrala dnevno duhovno misel iz knjige 'Trenutki molka', katero je napisal lazarist g. Franc Sodja. Gledali smo več filmov iz Baragovega življenja in dežele, posebej film 'Sledovi', ki ga je pripravil g. Tone Zrnc ali 'On The Trail'. Ker je bila pot dolga, smo si ogledali tudi druge



Zgoraj: romarji Hamiltonskega avtobusa. Spodaj: romarji Torontskega avtobusa



zanimive filme. Južnali smo v St. Ignace pri Lake Superior. Ta dan smo bili na avtobusu do 4h popoldne, in lepo prišli v Marquette.

Zvečer ob 6h smo se v stolnici St. Peter's Cathedral udeležili slovesne svete maše v slovenskem jeziku. Somaševanje je vodil novomeški škof Andrej Glavan, ki je prišel tudi kot predstavnik Slovenske škofovske konference. V pridigi je škof A. Glavan povedal, da je častitljivi škof F. Baraga napisal: »*Nobena stvar ni težka ali utrdljiva za ljubeče srce.*« Združeni pevski zbor Slovencev ter drugi v cerkvi smo peli lepe ljudske pesmi ob spremljavi organista iz Marquette. Posebej je zadonela pesem Marija skoz' življenje ob koncu sv. maše. Nato smo bili na okusni samopostrežni večerji v 'Superior Room' v 'Northern Michigan University'. Tam so igrali in peli ansambel 'The Singing Slovenes' iz Minnessote, ki že dolga leta popestrijo praznovanje pri skupnih obedih. Imeli smo krasno priliko za druženje z našimi sestrami in brati po svetu. Avtobusi z romarji so prišli tudi s Hamiltona, Clevelanda in Lemonta. Nekaj romarjev je prišlo tudi iz Slovenije in drugod.

V nedeljo zjutraj, po samo-postrežnem zajtrku, smo se vozili uro in pol do vasi L'Anse, v kateri je bil Baraga več let za kaplana. Domači prebivalec nam je pokazal poslopja in veliko povedal o bivši šoli, sirotišnici v kateri so bivali otroci evropejcev in domačinov, ter o cerkvi, ki jo je zgradil F. Baraga. Cerkev je sedaj nova, toda narejena

po vzoru prvotne cerkve. Čeprav je deževalo, smo šli tudi na ogled kipa škofa Barage, ki so ga na prostem, ob jezeru postavili že leta 1973 in se imenuje 'The Snowshoe Priest'.

Ob enih popoldne smo imeli priliko za obisk in molitev pri grobu častitljivega božjega služabnika Barage, ki je v kripti stolnice sv. Petra. Ob dveh popoldne smo se udeležili angleške svete maše, ki jo je vodil enajsti naslednik škofa Barage v Marquettu, škof Alexander Sample. Somaševali so škof A. Glavan ter drugi škofje in duhovniki. Škof Sample je pridigal, da smo v izrednem 'Letu vere', da moramo zaupati v Guadelupsko Mati Božjo, ki je patrona Ameriškega kontinenta ter upati in verovati, da bo Baraga proglašen za svetnika. Predstavil nam je pastoralni program, ki ga je blaženi papež Janez Pavel II. leta 2000 podaril Cerkvi za novo tisočletje in pri katerem nam je škof Baraga v veliko spodbudo. Ta program je postavljen na sedmih stebrih: Prizadevanje za svetost, molitev, evharistija, sv. spoved, zaupanje v Božjo milost, poslušanje Božje besede ter končno, oznanjevanje Božje besede. Vse to nam je natančno opisal in primerjal poudaril z Baragovim zgledom. Po sveti maši smo romarji napolnili veliko dvorano za vsakoleten program in odlično večerjo. Še bolje smo izvedeli, zakaj je Baraga sedaj "Venerable" (častljiv) in da Baragova pot do 'svetnika' potrebuje tudi naših molitev. Sicer pa da ne manjka veliko do uresničitve proglasitve za blaženega. Ali veste, da je dva dni preden so začeli kardinali sestanek za proglasitev Barage za 'venerable', zapadel sneg v Rimu in je ustavil ves promet? Škof Sample je rekel, da je sneg bil poslan kardinalom, da so razmišljali, kako težko življenje je včasih imel Baraga kot misijonar v Ameriki. Lenoa McKeen, tajnica direktorata za Baragovo Zvezo, je poudarila, da moramo povedati zgodbo Barage našim otrokom, da bo Baraga čim prej postal svetnik. Jaz sem imela priliko dolgo govoriti z osebo, nad katero se je zgodil čudež, potem, ko so dali nanjo Baragovo štolo ter molili za njeno zdravje.

Do naslednjega leta je v načrtu postavitev 'Baragove kapele', kamor bodo prenesli posmrtno ostanke častitljivega božjega služabnika. Ta bo ob strani stolnice Sv. Petra, z vhodom s cerkve in samostojnim vhodom od zunaj ter seveda, s primernim dostopom za invalide. Več skupin romarjev je darovalo denar, ki so ga zbrali v ta namen. Kapelica bo stala okoli \$350,000. Poleg drugih so Slovenci s Clevelanda darovali \$8000, Hamiltona \$3450 in s Toronta \$4690. Vsak dar je dobrodošel in ga lahko pošljete tudi na uredništvo revije BB.

Po kosilu smo šli nazaj v 'Super 8' motel in se še naprej družili med seboj ter romarji s Hamiltonskega avtobusa.

V ponedeljek po zajtrku smo se lepo peljali nazaj, v Kanado. Vreme je

bilo deževno in veter precej hud. Ko smo prišli do mosta Mackinac, nas je Policija počasi spremljala čez most. Slišali smo, da so za nami kmalu zaprli ta most, kot je običajno ob hudem vetru. Imeli smo blagoslov!

Vrnili smo se zdravi in veseli, pa čeprav nam ni uspelo, da bi se kdaj ustavili pri 'Duty Free'. Bomo pa drugo leto dvakrat, če bo božja volja. Ob 8:45 zvečer je g. T. Burja zaključil romanje z zahvalno sv. mašo v cerkvi Brezmadežne.

Ne smemo pozabiti, da imajo pleme Ojibwa tudi njih svetnico. Razglasitev Kateri Tekakwithe za svetnico je bila letos 21. oktobra.

Drugo leto, 2013, bomo romali od 4. do 7. oktobra, štiri dni. Upamo da se še mnogi odločite in se nam pridružite. Upamo, da mnogi tudi pripeljete mlade, da tudi oni spoznajo naše vzornike in nadaljujejo lepo poslanstvo, ko nas ne bo več, ter da bodo tudi za nas molili... Prav gotovo bi bilo lepo, če bi romarji s Toronta in okolice uspeli napolniti dva avtobusa. Naš šofer, ki ni veren, je bil z nami zelo navdušen in si je že rezerviral, da gre z nami!

Marta D.

ZAHVALA

20. marca 2012 nas je v 93. letu starosti zapustil in šel k večnemu počitku naš dragi **dr. Franc Porovne**. Rodil se je v Glinjah pri Cerkljah na Gorenjskem. Po razburkanih letih študija se je naselil v Torontu, kjer je dočakal lepo starost.

Najlepša hvala za izraze sočutja ob tako hudi in nepričakovani izgubi dragega Franceta. Praznina in žalost sta velika, ker ga ni več okoli. A kmalu se bomo spet srečali...

Hvala vsem, ki ste se od njega poslovili v tako velikem številu v pogrebnem zavodu in v cerkvi. Pokazali ste, da ste ga cenili in imeli radi ter da ga boste ohranili v lepem spominu.

Posebna zahvala g. Valentinu Batiču, g. Toniju Burji in g. Ivanu Plazarju. Najlepša hvala g. Batiču za molitve v pogrebnem zavodu in pogrebno sveto mašo. Hvala organistu g. Andreju Pahulje in pevcem, prav tako ge. Ančki Sikič in njenim pomočnicam pri pripravi pogrebščine ter še vsem, ki ste darovali za neštete sv. maše in v dobre namene.

Naj nam domačim vsemogočni Bog pomaga, da bomo lažje sprejeli in prenašali tako veliko spremembo.

Žalujoči: žena Marija, nečakinja Neva, nečak Henry z ženo Ann ter sorodniki v Sloveniji in Italiji.



ZAHVALA

V devetdesetem letu starosti nas je 26. junija 2012 zapustila draga mama, stara mama in babica **Marija (Micka) Jakopin**.

Rodila se je v vasi Podstrmec na Dolenjskem. Bila je ena od sedmih otrok. Trije bratje so bili pobiti med vojno in po njej. Micka je z družino in starši zbežala v Avstrijo. Leta 1949 so odšli v Kanado in se je poslovila od svojih staršev za vedno. Imela je pet otrok. Pri Jakopinovih so marsikateri izseljenci našli novi dom. Poskrbela je, da so bili čisti in siti.

Hvala vsem ženam, katere so pomagale, predno je šla v Dom. Iskrena hvala vsemu osebju Doma Lipa za več kot desetletno dobro oskrbo. Bog povrni tudi g. Tonitu Burji in g. Tinetu Batiču za maziljenje, molitve in sv. mašo. Hvala organistu g. A. Pahulje in obema pevskega zboroma za posebno izbrane pesmi. Hvala ge. M. Soršak in pomočnicam za okusno pripravljeno kosilo. Posebna hvala vsem, ki ste darovali za maše in za Dom Lipa ter vsem, ki ste jo pospremili na zadnji poti.

Draga mama, počivaj v Božjem miru.

Žalujoči: Sin Polde, hčerka Marica in sin Ludvik z družinami.



ZAHVALA

*In jaz živim še vedno v ljubljenih osebah,
kot živeli so z menoj v minulih letih,
saj veš, da čas izniči vse,
kar nas na zemljo veže,
toda do srca globin njegova moč ne seže.*

Ob nenadni, boleči in nenadomestljivi izgubi našega dragega moža, očeta in starega očeta **Staneta Medveda**, ki nas je zapustil 11. julija 2012, se zahvaljujemo vsem, ki ste nam v teh težkih trenutkih kakorkoli pomagali in z nami delili žalost. Hvala za izražena pisna in osebna sožalja, darove, cvetje in za svete maše. Stane je bil rojen 18. novembra 1928 v Mošah (župnija Smlednik) na Gorenjskem.

Iskrena hvala g. Zrncu in g. Plazarju, ter molitveni skupini za molitve v pogrebem Zavodu, ter vsem, ki ste se tja prišli posloviti od Staneta.

Posebej se zahvaljujemo g. Batiču za obisk v bolnici, da je Stanetu



še lahko podelil zakrament sv. maziljenja. Tako je Stane mirno zaspal, pripravljen na večnost.

Gospodu Batiču hvala tudi za daritev pogrebne svete maše, ter organistu g. Andreju Pahulje in pevcem za ganljivo petje, kakor tudi Marinki Lahey za branje berila pri sv. maši.

Še posebej hvala gospe Anki Sikič in vsem, ki ste pomagali pripraviti pogrebščino. Hvala tudi Cvetki Andrejaš za vso pomoč. Srčna hvala Metki Francelj za tako ganljiv govor, ter vso pomoč kar nam je nudila v tem času.

Naša iskrena hvala g. Burji za molitve in obred na pokopališču.

Dragi Stane, zemeljskega trpljenja si rešen. Odšel si k Bogu po zaslužen plačilo. Posloveli smo se, a ostal boš za vedno v naših srcih. Naj ti bo lahka Kanadska zemlja.

Žalujoči: žena Marija, sin Frank z družino in ostali sorodniki v Sloveniji.

ZAHVALA

V ponedeljek, 1. oktobra 2012, nas je po dolgi bolezni zapustil naš dragi oče, stari oče in brat **Jože Kocjan**, rojen v Selah pri Dragatušu, v Beli Krajini. Na dan, ko naj bi praznoval 76. rojstni dan na zemlji, 1. oktobra, upamo, da je doživel svoj rojstni dan za nebesa. Njegovi zemeljski ostanki počivajo na Assumption Cemetery, toda upamo, da je njegova duša pri dobrem in usmiljenem Bogu, v nebeškem kraljestvu.



Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste se prišli od njega posloviti v pogrebni Zavod, se udeležili pogrebne svete maše v četrtek, 4. oktobra, v 'St. Andrews Church' in ga pospremili na zadnji poti. Srčna hvala za vsa izrečena sožalja, lepo cvetje in darove v dobrobit 'Heart and Stroke Foundation' ter vsem gospem za prineseno pecivo ob pogrebščini.

Naj se ob tej priliki zahvalimo tudi vsem slovenskim prijateljem, ki ste ohranjali stike z očetom in še prej z našo pokojno mambo Angelo (roj. Lovrin). Naj jima bo lahka kanadska zemlja.

Jože je bil pokončen, močan in duhoven mož, ki je ljubil svojo družino in prijatelje. Ljubil je življenje! Njegov spomin bo med nami ostal živ za vedno. Zelo ga bomo pogrešali.

Hvaležni: otroci Mary (John), Martin (Dita) in Danica (Martin); vnuki Alicia, Jacob, Isabella in Sophia; sestra Frančiška ter brata Merko in Alojzij.

Za dobro voljo

Učiteljica: - Kakšen čas je: "Jaz sem lepa"?

Tonček: - To je pretekli čas!

Učitelj: - Boris, povej mi, kdaj se začno daljšati dnevi?

Boris: - Takoj prvi dan šole!

Teta vpraša Janeza, ki pride k njej na obisk: "Boš kaj popil?"

Janez: "Bom, en šnopc. Medtem ko boste kuhali kavo, bom pa pil vino."

"Mož in žena v zakonu kujeta srečo."

"A! Zdaj razumem, zakaj pri sosedovih vsak dan tako razbijajo."

Žena: "Včeraj si obljubil, da ne boš več pil in da boš postal drugi človek. Danes si spet pijan."

Mož: "Kaj morem za to, drug človek tudi pije."

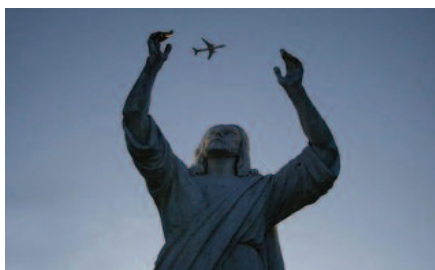
Jožica prijateljici: "Ta teden smo imeli krompirjev teden."

Prijateljica: "Ali je krompir začel gniti?"

Jožica: "Ne! Ta teden je mož kuhal kosila."

"To vino mi je stopilo v glavo."

"Šlo je pač tja, kjer je bila praznina."



"Oče, zdaj odhajam k tebi."

"Praviš, da si veren, pa imaš v hiši ta pohujšljivi radio."

"Naš radio je pobožen. Vsak večer ob devetih moli rožni venec."

"Čudim se, kako so naši predniki živeli brez radia in televizije."

"Niso mogli. Vsi so pomrli."

Pacient zdravniku: "Rešili ste mi življenje. Kako naj se vam zahvalim?"

Zdravnik: "Odkar so Feničani iznašli denar, ni problema."

Mož zdravniku: "Boli me desni kolk."

Zdravnik: "Star je."

Mož: "Ni mogoče, saj je levi kolk toliko star, pa me nič ne boli."

"Ne berem časopisov."

"Od kdaj ne?"

"Odkar jih sosed nima več naročenih."

"Kaj se zgodi, če položiš glavo na kup slame?"

"Kup se poveča."

"Med delom je prepovedano kaditi."

"Saj nič ne delam."

TRY HARD INDUSTRIAL SUPPLY CO. LTD.

1411 Courtneypark Drive, Mississauga, Ont., L5T 2E3
Tel.: (905) 565-8700 Fax: (905) 565-8018 Toll Free: 1-888-798-7533

Abrasives, Carbides, Digital Readouts, Fasteners, Hand Tools,
HSS Cutting Tools, Lubricants, Machine Tools Accessories, Power Tools,
Precision Measuring Instruments, Bandsaw Blades

Naša odlična zaloga bo ugodila vsaki vaši želji

Frank Ferko, President

Hours: 7 a.m. - 5 p.m. Mon. - Fri. 9 a.m. - Noon Sat.

Slovenski okulist se priporoča

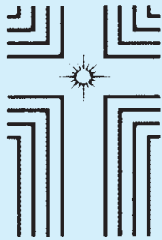
Dr. Joseph Gasser, M.D., F.R.C.S. (C)

Ophthalmologist (eye physician & surgeon)

28 Bartley Dr. (Eglinton & Victoria Park)

Toronto Ont., M4A 1B8

Tel.: (416) 750-8149



CATHOLIC CEMETERIES

ARCHDIOCESE OF TORONTO

www.catholic-cemeteries.com

Tel: (416) 733-8544

Assumption, Mississauga (905) 670-8801

Christ the King, Markham (905) 471-0121

Holy Cross, Thornhill (905) 889-7467

Mount Hope, Toronto (416) 483-4944

Queen of Heaven, Woodbridge (959) 851-5822

Resurrection, Whitby (905) 668-8912

DOM LIPA - Slovenski starostni dom smo zgradili za Slovence. Ste osameli in oslabeli? Potrebujete pomoč ali družbo rojakov? Obiščite nas zlasti ob torkih, ko imamo program za starejše. Morda se odločite, da se naselite v lepem in mirnem domu. Vsem pomoči potrebnim so vrata vedno odprta. Kličite (416) 621-3820.

52 Neilson Dr., Etobicoke, Ontario, M9C 1V7

ADDRESS

Canadian Publication Sales Agreement #40022296 • July 2012

BOŽJA BESEDA — THE WORD OF GOD, Religious quarterly periodical, is published by Slovenian Missionaries of St. Vincent, 739 Brown's Line, Toronto, Ontario. Printed by Golla Graphics Inc. Subscription rates in Canada \$28.00, in United States \$35.00 US per year. Changes of address and undelivered copies should be sent to Božja Beseda, 739 Brown's Line, Toronto, Ontario, M8W 3V7.



**Slovenia
Credit Union**

725 Brown's Line, Toronto, ON M8W 3V7

Tel: (416)255-1742 Fax: (416)255-3871

TOLL FREE: 1-888-SCU-1742

611 Manning Ave., Toronto, Parish Hall

Tel: (416)531-8475

23 Delawana Dr., Hamilton, Villa Slovenia

Tel: (905)578-7511

HRANILNICA IN POSOJILNICA

**VAM NUĐI
VSE VRSTE BANČNIH USLUG**

V pomoč članom in
Slovenski skupnosti.

Vabimo vas, da nas obiščete.

www.sloveniacu.ca



KREKOVA SLOVENSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA

NAPREDNA, FINANČNO MOČNA USTANOVA, USMERJENA K ODLIČNOSTI

747 Browns Line

Etobicoke, Ontario

M8W 3V7

(416) 252-6527

611 Manning Ave.

Toronto, Ontario

M6G 2W1

(416) 532-4746

VLOGE

- Hranilne
- Vežane
- Čekovni račun
- TFSA's

INVESTICIJE

- RRSPs/RRIFs
- Delnice
- Mutual Funds
- RESPs

POSOJILA

- Osebna
- Hipotečna
- Gradbena
- Line of credit

ZAVAROVANJE

- Za potovanje
- Hiše/Avtomobile
- Posojila
- Hranilne vloge

DRUGE USLUGE

- MasterCard
- Online Banking
- Menjava \$US
- Bančni avtomat (ATM)

Website: www.krek.ca